

Συνέντευξη του Γιάννη Ανδρουλιδάκη, εργαζόμενου στο Ρ/Σ Στο Κόκκινο, στο Redtopia.gr

Την συνέντευξη πήρε η Σάσα Χασάπη

Οι εργαζόμενοι/ες της εφημερίδας ΑΥΓΗ και του Ρ/Σ Στο Κόκκινο βρίσκεστε σε απεργιακές κινητοποιήσεις, διεκδικώντας την πλήρη επαναλειτουργία τους, την διασφάλιση θέσεων εργασίας και δεδουλευμένων.

Σε ποια φάση βρίσκεται ο αγώνας σας;

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες στον ρ/σ Στο Κόκκινο, σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και στην ΑΥΓΗ εξακολουθούμε να παραμένουν απλήρωτοι και απλήρωτες ως προς τα δεδουλευμένα δύο μηνών και ένα μεγάλο μέρος του επιδόματος αδείας. Στην πραγματικότητα, μέσα στο καλοκαίρι, λάβαμε έναν από τους τρεις μισθούς, και αυτόν με καθυστέρηση, και μέρος του θερινού επιδόματος. Επιπλέον, σε όλο αυτό το διάστημα βρεθήκαμε απέναντι σε γεγονότα όπως το κλείσιμο της καθημερινής έκδοσης της ΑΥΓΗΣ και σε ό,τι αφορά εμάς με απολύτως εκδικητικές απολύσεις πολύ σημαντικών συναδελφισμών μας. Σε αυτά πρέπει να προστεθούν η απόλυτη αδιαφορία προς τη λειτουργία των Μέσων, τόσο από την πλευρά του βασικού μετόχου όσο και από την πλευρά της διεύθυνσης του ραδιοφώνου, που οδηγούν τον σταθμό σε μια πρωτοφανή συρρίκνωση. Αυτό πλάι στην απώλεια ενός χαρακτήρα που είχε αποκτήσει αυτά τα 18 χρόνια λειτουργίας του και τον καθιστούσαν κάτι περισσότερο από έναν

κομματικό σταθμό του ΣΥΡΙΖΑ, έναν σταθμό που γινόταν συχνά η φωνή των κινημάτων και της κοινωνίας.

Σε αυτό το διάστημα οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες με αποφάσεις ομόφωνες ή στηριζόμενες σε ευρύτατες πλειοψηφίες, προχωρήσαμε σε στάσεις εργασίας, απεργίες, παρουσίαση απεργιακού προγράμματος, μαζί με τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες της ΑΥΓΗΣ, μια σειρά από δημόσιες ανακοινώσεις και συγκεντρώσεις.

Βρισκόμαστε ακόμη σε αυτό το σημείο, μετά τη δέσμευση της Πολιτικής Γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ για αποπληρωμή, η οποία παραμένει έως τώρα ανεκπλήρωτη. Καθώς βγαίνουμε από τη δύκολη θερινή περίοδο, που υπήρξε για εμάς εφιαλτική, προχωράμε σε πιο εξωστρεφείς δράσεις, που σχετίζονται με την ανάδειξη ενός ρεύματος αλληλεγγύης, ιδιαίτερα από όλους εκείνους τους συνδικαλιστές, ακτιβιστές, υγειονομικούς, εργαζόμενους και εργαζόμενες που βρήκαν χώρο στα μικρόφωνα του Κόκκινου αυτά τα χρόνια. Ας μη λησμονούμε ότι το Κόκκινο υπήρξε για πολλά χρόνια, η ρωγμή στη μονοφωνία των κυρίαρχων ΜΜΕ, δίνοντας βήμα στους κοινωνικούς αγώνες, το αντιρατσιστικό και το αντιφασιστικό κίνημα, τα κινήματα για το περιβάλλον, τα σωματεία. Ο 105.5 Στο Κόκκινο ήταν στην πρώτη γραμμή της κοινωνικής ενημέρωσης, τον Δεκέμβριο του 2008, στις μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις απέναντι στα Μνημόνια, στο Κίνημα των πλατειών, στις μέρες του Δημοψηφίσματος. Ήταν εκεί στη δίκη των ναζιστών εγκληματιών της Χρυσής Αυγής, στην δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου, στο έγκλημα των Τεμπών, στην ανάδειξη της συμμετοχής του ελληνικού κράτους στο έγκλημα στην Πύλου ή παλιότερα στο Φαρμακονήσι, στην ανάδειξη της απανθρωπιάς των ρατσιστικών αντιμεταναστευτικών πολιτικών, στη μάχη για ενίσχυση της δημόσιας υγείας

την περίοδο της πανδημίας, στους περιβαλλοντικούς αγώνες. Σε ένα ασφυκτικά μονοφωνικό μιντιακό περιβάλλον, υπήρξαμε για χρόνια μια σφήνα που μίλησε για τις ελευθερίες, τα δικαιώματα, τους αγώνες. Και αυτό είναι ανάγκη να συνεχίσουμε να κάνουμε.

Η συνέλευση εργαζομένων της ΑΥΓΗΣ καταγγέλλει το κλείσιμο του καθημερινού φύλλου ως καθαρά πολιτική απόφαση της ηγεσίας ΣΥΡΙΖΑ. Πώς το σχολιάζετε;

Η συνέλευση της ΑΥΓΗΣ εξ αρχής ζήτησε την άρση αναστολής κυκλοφορίας του καθημερινού φύλλου, μαζί με τη θέση την οποία αναφέρετε. Από την πλευρά μας, ως συνέλευση εργαζόμενων του ρ/σ Στο Κόκκινο, εκφράσαμε την αλληλεγγύη μας χωρίς επιφυλάξεις. Είναι για εμάς θέμα αρχής να παραμείνουμε ανεπιφύλακτα στη γραμμή της εργατικής αλληλεγγύης και να στηρίξουμε τις διεκδικήσεις των συναδέλφων μας αναφορικά με το φύλλο.

Από εκεί και πέρα, είναι προφανές ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει μια συγκεκριμένη αντίληψη για τα Μέσα, η οποία είναι σε αναντιστοιχία με την αδίρρητη ανάγκη για εναλλακτική ενημέρωση στο πλευρό της κοινωνίας και των αγώνων της. Η πορεία μέσω της οποίας φτάσαμε σε αυτό το σημείο περιφρόνησης για τη διατήρηση των Μέσων από τον ΣΥΡΙΖΑ είναι αντικείμενο μιας πολιτικής συζήτησης, την οποία ίσως όλοι και όλες μπορούμε να υποθέσουμε. Θα τονίσω όμως, ότι η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων και των θέσεων εργασίας τους, οφείλει να είναι ανεξάρτητη από την πολιτική θέση που τηρεί ο καθένας και η καθεμία απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, σήμερα αλλά και ιστορικά.

Τι στάση κρατάνε τα σωματεία σας (ΕΣΗΕΑ ...);

Μέσα στο ήδη στρεβλό συνδικαλιστικό τοπίο στον ελλαδικό χώρο, η ΕΣΗΕΑ αποτελεί ειδική περίπτωση. Παραμένει με επιλογή της απομονωμένη από το υπόλοιπο

εργατικό κίνημα, δεν συμμετέχει στα εργατικά κέντρα και τις συνομοσπονδίες, είναι ανοιχτά διαταξική, αποδεχόμενη ως μέλη της όχι μόνο διευθυντές αλλά και εργοδότες. Επιπλέον δεν έχει υπογράψει την παραμικρή συλλογική σύμβαση εδώ και 15 χρόνια, μετά την ήττα των σημαντικών αγώνων εκείνης της περιόδου σε συγκοτήματα Τύπου όπως ο ΔΟΛ, ο Πήγασός και αλλού. Η αντικατάσταση αυτού του επιμελητηριακού συνδικαλισμού από έναν οριζόντιο και μαχητικό συνδικαλισμό όλων των εργαζομένων στον Τύπο αποτελεί κεντρικό στρατηγικό στόχο της ριζοσπαστικής εργατικής συνιστώσας στα ΜΜΕ.

Από εκεί και πέρα, με δεδομένους τους συσχετισμούς, οι αποφάσεις των συνελεύσεων Στο Κόκκινο και στην ΑΥΓΗ, δέσμευσαν την ΕΣΗΕΑ σε μια αγωνιστική γραμμή την οποία επικύρωσε. Εξακολουθεί να παραμένει ζητούμενο ένας κοινωνικός συνδικαλισμός στη βιομηχανία των ΜΜΕ που θα μπορεί να κινητοποιεί πρακτικές αλληλεγγύης στο ευρύτερο κοινωνικό πεδίο, αλλά και θα δομεί συνθήκες εργατικής αλληλεγγύης και επιθετικής διεκδίκησης μέσα από τα συνδικάτα. Ανεξάρτητα εάν σε αυτή τη φάση η ΕΣΗΕΑ τήρησε τις αποφάσεις των εργαζομένων, η απουσία ενός συνδικάτου ζωντανού κυττάρου των εργαζόμενων στα ΜΜΕ είναι εμφανής και βροντώδης.

Τι αντιπροτείνετε στην εργοδοσία; Υπάρχει σκέψη για αυτοδιαχείριση της εφημερίδας,πιθανά και του Ρ/Σ σταθμού;

Παρατηρώντας κανείς την ιστορία του εργατικού κινήματος θα παρατηρήσει ότι οι πρακτικές αυτοδιαχείρισης, είτε αποσπασματικές είτε γενικευμένες, ήταν το αποτέλεσμα όχι ενός δογματικού σχεδιασμού, αλλά ενός ταξικού ενστίκτου επιβίωσης απέναντι στις εργοδοτικές πρακτικές. Και αυτό ισχύει είτε μιλάμε για τη ΒΙΟΜΕ είτε για ιστορικά

αυτοδιαχειριστικά πειράματα μεγάλης κλίμακας. Στον Τύπο η εμπειρία δείχνει ότι ορισμένες δυσκολίες είναι αντικειμενικές και ουσιώδεις, ειδικά σε ό,τι αφορά τα ραδιοτηλεοπτικά Μέσα. Αξιώνουμε την πληρωμή των δεδουλευμένων μας, την κανονικοποίηση της μισθοδοσίας μας, τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας, τον σεβασμό της εργασιακής μας αξιοπρέπειας. Για να τα πετύχουμε αυτά, κάνουμε χρήση κάθε συνδικαλιστικής μεθόδου, συμπεριλαμβανομένου του απεργιακού προγράμματος. Ο σκοπός μας είναι να αποκατασταθεί η τήρηση των συμβατικών υποχρεώσεων της εργοδισίας προς εμάς. Και θα εξαντλήσουμε κάθε περιθώριο. Από εκεί και πέρα, ισχύει πάντα ότι «οι εργάτες ξέρουμε επίσης και να χτίζουμε».

*** Ο Γιάννης Ανδρουλιδάκης είναι ο συνδικαλιστικός εκπρόσωπος των εργαζομένων δημοσιογράφων στον ρ/σ 105.5 Στο Κόκκινο**